

мизирани мотиви от „забравената“ седма част на „Калиопа“. В „Подир сенките на облаците“ реминисценциите са сведени до минимум: достигат единствено „Безсъници“ (визираме творби, съдържащи мотива *роза, жадуваща да бъде откъсната и похитена*). Ограничаването на реминисценциите е най-силният аргумент в подкрепа на изказаната в началото теза, че онова, което остава извън **Яворов**, т.е. излишното и страничното при оформяне на „класицитета“, всъщност е най-характерно за плавно еволюиращата поетика на Яворов. Непроблематично развиващият се, единен „почерк“ иначе не би респектирал с енигматичната си метафизичност. В края на изложението не остава друго, освен да се доверим на **Яворов**, да повярваме, че конституентният за неговата поетика образ *градина* наистина се появява съвсем късно, в периода 1907–1909 г., че идва наготово, възплъщавайки най-адекватно търсената от поета обективност на реалиите. Ранната „Калиопа“ (1899) и написаната непосредствено след нея „Милица“ (1900) – една периферна спрямо Яворовия класически корпус творба – са разположени отгатък строгите граници на „Подир сенките на облаците“. А известно е, че за да наличества, всеки бляскаво осъществен дисконтинуитет и дискурс се нуждае от безупречно детерминирани *граници*. Отвъд премислената им йерархия се намират поетът и писането – т.е. прекалено автентичните реалии, бъдещи любопитството на изследователя, но с отнети кодове на разчитане.